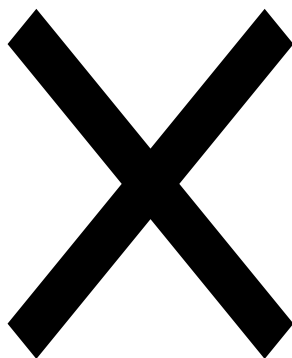

GEO CĂLUGĂRU - 75 DE ANI Medalion liric

Geo Călugăru, poet, prozator, eseist, membru al Uniunii Scriitorilor din România (U.S.R.) și al Uniunii Ziaristilor Profesioniști (U.Z.P.), s-a născut la 27 ianuarie 1942, în Mărășești, județul Vrancea, în familia Ana (din Corbița, județul Vrancea) și Dumitru Călugăru (Strâmba - Jiu, Turceni, Gorj).

A absolvit în anul 1966 Facultatea de Filologie, Universitatea București, ulterior și Facultatea de Ziaristică, Universitatea București. Timp de șase ani a fost profesor la școli din județul Călărași, după care a fost director adjunct al Bibliotecii „Nicolae Labiș” a Casei de Cultură a M.A.I (1972 - 1990), apoi director al aceleiași Biblioteci a Casei de Cultură a M.A.I până la pensionare, în anul 2004. Volume de autor: „Focul Pământului” (proză pentru copii - 1986); „Prințul năzuros” (proză pentru copii - 1988); „Vânăre de vânt” (poezii - 1995); „Anotimpul iertării” (poezii - 1997); „Țara lui Talmeș - Balmeș” (proză pentru copii - 1998); „Clipa singurătății” (poezii - 1998); „Remember Ioan Tecșa” (2001); „Capricii” (poezii - 2001); „Farmecul luminii - itinerar critic actual” (2005); „Confesiunile unui terorist” (proză polițistă - 2005); „Toma Caragiu- magicianul” (2006); „Femeie - fluture de floare” (poezii - 2005); „Răsfârângeri lirice” (poezii - 2008); „Centenarul insomniilor” (poezii - 2009); „Cuvintele veșmânt pentru marea trecere” (II volume, evocări - 2016); „Sfinte firi vizionare” (monografie literar - istorică - 2011).

RONDELUL DORULUI

Lângă Jiu mi-e leagănul de vis,
Acolo mă întorc, când nu mai pot...
Să port în inimă îmi este scris
Oglinda lui, în viață, peste tot.

Că mi-e frate geamăn, eu socot,
Același dor, în suflet, am închis.
Lângă Jiu mi-e leagănul de vis,
Acolo, mă întorc, când nu mai pot.

Dorul casei, viscolit de flori
E-n orice cuvânt rostit sau scris,
Focul sacru-n inimă închis;
De câte ori îl văd, mă trec fiori -
Lângă Jiu mi-e leagănul de vis.

SFÂȘIERE

Într-un târziu, când nu o mai avem,
De dorul mamei, ne-apucă plânsul,
În genunchi, Ceresului cerem
În vis măcar, să ne-o învie Dânsul.

Ajută-ne ca, năzuind mereu mai sus,
Dumnezeirii să-i aflăm răspuns;
Noi înșine să nu ne fim o taină,
Ascunsă sub o străină haină...

Împacă-ne întâi și-ntâi cu noi!
Aici se duce cel mai dur război,
De aceea, Doamne, pune-i capăt -
Să luăm o altă viață, de la capăt.

Pildă să ne fie arbori, păsări, flori
Alcătuind o armonie divină de culori,
O înălțare perpetuă spre soare,
De veșnică speranță dătătoare...

DECEMBRIE TRIST

Atâta durere-i pe chipuri că plânge
Decembrie, pe acela, de-atunci
Când ne vindecam lașitatea, cu sânge,
De tineri visători și de prunci.

Aplecați pe morminte, rămașii părinți
Par obosite flăcări, de vânturi și ploi,
Se-nchină-n genunchi morților sfinți,
Pogorâți în mormânt și-n durerea din noi.

„Vom muri și vom fi liberi”, - Dumnezeu
Pe buze le-a pus sacre cuvinte,
Rostite de dacii lui Zamolxe, marele Zeu,
Străjuindu-le eterna aducere-aminte.

Iertați-ne, copii, și Tu Doamne, ne iartă
De grabnica-ngenuchere-n minciună.
Însăși viața pe care o ducem ne ceartă
Și blestemul de a nu fi românii-mpreună.

CLIPA

Fiecare clipă bea
Ceva și din viața mea.
Fiecare clipă duce

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

Din răscruce în răscruce,
De mă uit ca un străin,
Vânturi câte calea-mi țin.
Și își tot vorbesc în șoapte,
Lotrii, parc-ar fi, în noapte
Cum să mă apuce bine,
Să mă-ntoarcă de la tine
Și să uit, viață, c-ai fost
Puțină și fără rost.

VINO, TIMPULE!

Ascult timpul, seceră
În mine cum seceră,
Tac și-ascult, ascult și tac
Și nu știu, să mă prefac.
Dar el știe, că mi-e teamă -
Vine și mă cere vamă:
Verilor, ce mi le-a dat,
Drumurilor, ce-am umblat
Și se face, c-a uitat,
Că iubirea mi-a furat -
Când curgea luna pe sat -
Dintr-un cer de nori arat.
Vino, timpule, de vrei
Haide, vino, să mă iei!
Acesta-i jocul, nu îl schimb,
Nu mi-ai dat nimic în schimb
Ba și când puteai să-mi dai,
Din ce-aveam, încă luai...

AMARĂ-DULCE

Amară-dulce, urma buzei tale,
Mai stăruie, în carnea mea
Și de mi-ai ieși, cumva, în cale
M-aș repezi la tine și te-aș bea.

Pe gura ta și dulce și amară,
A înflorit un dor al meu, fugar,
În ochii tăi, deși-i atâta vară,
La mine-n suflet, este toamnă iar.

Amar și dulce-i zâmbetul ivit,
Pe gura ta de rai și iad.
De nu știu care demon ispitit,
Eu, fără voie, în păcate cad...
Amară-dulce, urma buzei tale,
Mai stăruie, în carnea mea
Și de mi-ai ieși, cumva, în cale
M-aș repezi la tine și te-aș bea.

RĂSTIGNIRE PE SINGURĂTATE

Bate vântul gheața-n dungă,

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

Un cuțit îmi râde-n sânge.
Cine oare mi te-alungă?!
Una-i roata ce mă frânge.
Râd deși îmi vine a plânge.
Vântul bate dinspre tine
Iar tăcerea dinspre sud,
Oare-n viață, ce mă ține,
Râsul, dacă nu-ți aud?!
Inima de ce mai bate?!
Cui îi pasă de mai sunt?!
Azi, eu sunt singurătate...

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*